

Pondělí 4. postního týdne

📖 Iz 65,17-21; Jan 4,43-54

Iz 65,17-21

Toto praví Hospodin: „**Hle, utvořím nová nebesa a novou zemi, nebude se vzpomínat na to, co minulo, (nikomu) to nevstoupí na mysl. Plesat a jásat budou navěky nad tím, co stvořím:** neboť - hle - v jásat přetvořím Jeruzalém a lid jeho v radost! Plesat budu nad Jeruzalémem, radovat se budu ze svého lidu. Neuslyší se v něm hlas pláče nebo křiku. Nebude v něm dítě, (které by žilo) jen několik dní, ani stařec, který nenaplní svá léta; teprve (ve stáří) sta let jinoch zemře, za prokletého bude považován, kdo se nedožije sta let. Vystavějí si domy a budou (v nich) bydlet, vysadí vinice a budou jíst jejich plody.“

Jan 4,43-54

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, **Galilejané ho (vlídně) přijali**, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátku. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna - už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže nevidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „**Jen jdi, tvůj syn je živ.**“ **Ten člověk uvěřil tomu slovu**, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: 'Tvůj syn je živ.' A uvěřil on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen. Není to „nějaký“ syn: je to „jediný“ syn. Jak jinak to může dopadnout se synem mocného člověka, než že bude na smrt nemocný? Je to první setkání Spasitele světa a člověka tohoto světa. A je to první setkání Ježíše s problémem, který má každý člověk: nemoc a smrt. Navzdory všem ambicím nemá nad ní žádný mocnář žádnou moc: zakouší bezmoc a poznává skutečnost. Uzdravení, které následuje, bude znamením proměny, která se odehrála v otcí: jeho víra způsobí, že nemoc (smrt) dítěte (služebníka) se promění ve zrození svobodného syna.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 23)

Milosrdenství má platnost, která sahá za hranice církve. Ono nás uvádí do vztahu **k judaismu i k islámu**, které je považují za jeden z nejvýznačnějších atributů Boha. **Izrael** jako první obdržel toto zjevení, které proniká dějinami jako začátek nezměrného bohatství nabízeného celému lidstvu. Jak jsme viděli, texty Starého zákona jsou proniknuty milosrdenstvím, protože vyprávějí o dílech, která vykonal Pán pro svůj lid v nejobtížnějších momentech jeho dějin. **Islám** označuje Stvořitele také přívlastkem Milosrdný a Milostivý. Takové zvolání bývá často na rtech věřících muslimů, kteří pociťují, že milosrdenství je doprovází a pomáhá jim v jejich každodenní slabosti. Také oni věří, že nikdo nemůže omezovat božské milosrdenství, protože jeho brány jsou otevřeny stále.

Kěž prožívání Svatého roku milosrdenství usnadní **setkání s těmito náboženstvími a dalšími ušlechtilými náboženskými tradicemi**, učiní nás otevřenými pro dialog, abychom se lépe poznávali a chápali, kéž odstraní každou formu uzavřenosti a pohrdání a vypudí každou formu násilí a diskriminace.